

Det, der bliver.

Herrens Ord bliver evindeligt.
(1. Pet. 1, 24.)

HVORFOR TVIVLEDE DU? (Math. 14, 31.)

I V. 28 og 29 læser vi om, hvorledes Peter, da han forstod, at det var Jesus de saa, begejstret beder ham om at maatte faa Lov at gaa til ham henover Vandet — og af Jesus fik det lille Ord: „Kom.“ Men det var ikke Peter traadte ud fra Skibet og vandrede paa Vandet for at komme til Jesus.

Peter vidste nok, han kunde ikke selv saadan uden videre gaa paa Vandet; men han traadte, at hvis Jesus bad ham gøre det, saa gik det an. Og ikke saa snart har han faaet et Ord af Jesus at tro paa, saa er han rede og gaar.

Det gik ogsaa godt, saalænge han holdt Troen paa Jesu Ord fast i Hjertet og Øjet fæstet paa Jesus alene; men — „men da han saa det stærke Vejr, blev han bange“ — da han saa bort fra Jesus; da han lod Sanserne raade, saa „tvivlede“ han, d. e. slap Troen — og sank naturligvis, for nu var det Peter selv; før var det Peter baaren oppe i Troen paa Jesu Ord.

Han blev nu bange og „begyndte at synke“ og troede jo visselig, han maatte drukne. — Men i sin Nød er det et andet Jesus, det gælder om, og Peter søger til: „Han raabte og sagde: „Herre, frels mig!“ Og kan Peter ikke komme til Jesus, saa kan Jesus komme til Peter. „Straks udtrakke Jesus Haanden og greb ham.“ Men Peter skal tillige mindes om Aarsagen til hans Nød. „Hvorfor tvivlede du?“ Det er, som Jesus vil sige: Hvad mere Grund var der til, at du tvivlede og sank nu end straks, da du steg ud af Baaden? Det var Troen paa mig og mit Ord, du slap; det er Tvivlen, som du lod faa Indpas, der var Aarsag til det hele.

Hvor lærerigt for os er dog ikke denne Tildragelse. At vi saa let giver op, overgiver os til vor Sorg, taber Modet, fordi „Vejret er os imod,“ nægtet Gud har sagt til os: „Jeg vil ingenlunde slippe dig og ingenlunde forlade dig“ — det har altid sin Grund i vor Tvivl. Troen paa Guds Almagt og Kærlighed svigter, idet vi lader Sanserne raade, og vi glemme: „At alle Ting samvirke til Gode for dem, som elsker Gud.“

Eksempler: Elias i Ørkenen; Døberen i Fængsel.

A. R.

DANSKE BØGER. Af H. P. Hansen.

Det er glædeligt at se den Frodighed, den danske kristelige Litteratur udfolder paa de forskellige Omraader.

Den ogsaa herovre velkendte Forfatter Laur. Petersen har udgivet en ny Fortælling „En Krise“, der viser, at Forf. i stilistisk Henseende er i rig Udvikling; han skriver et for ham selv karakteristisk Sprog og tillige saa fint og formfuldt som hos de bedste.

Bogen opruller en Række veltrufne Billeder af Livet i en mindre dansk By, hvor det saakaldte bedre Selskab udgør den toneangivende Klike, og hvor ellers de økonomiske Interesser sætter de dybeste Mærker i det sociale Liv. De forskellige Bisperoner staar saa klart for Læseren, at man synes at genkende dem alle: den blaserte Læge, den spekulerende Sagfører, den gamle, stive Præst, der efter Lejlighed dyrker en lille Gren af den teologiske Videnskab, den ulastelige, fine Statsraad o.s.v.

Hovedinteressen knytter sig dog til Sagførerfruen, der som Barn har modtaget en god Opdragelse i Hovedstaden, er musikalsk og kunstnerisk interesseret og har modtaget en religiøs Paavirkning, hvoraf hun vedblivende har Mindelser, og som

nøder hende til paa et vist Tidspunkt i sit Liv at tage et afgørende Standpunkt.

Under et større Selskab hos Sagførerens forekommer følgende Replikker:

„Og her sidder De selv i Deres Vemod og er dejlig som ingen anden,“ sagde Doktoren. „Og nu vil vi drikke Glæmsel af Nuets Fryd og af Nuets Sorg.“

Han skænkede op i Glassene. „Det er dumt at gruble over Livet,“ sagde hun og førte sit Glas mod hans.

De drak ud og rejste sig og gik tilbage i de festlige Stuer. Bogen er udkommet paa indre Missions Forlag.

Samme Forlag har udsendt „Jesu Liv i Billeder“ af Carl Bloch med Tekst af Skovgaard Petersen.

En lykkelig Tanke, der har fundet en ligesaa lykkelig Udførelse. Kunstnerens Pensel og Forfatterens Pen har arbejdet godt sammen.

De, der har aflagt et Besøg i Frederiksborgs skønne Slotskirke, vil aldrig glemme Bedestolen med Carl Blochs Billeder fra Jesu Liv, der i Gengivelser maaske hører til den bedst kendte religiøse Kunst i Danmark. De blev i sin Tid gengivet i en særlig Kunststudie af Biskop Rørdams Oversættelse af Ny Testament, et Pragtværk, der nu er udsolgt. Han kan derfor kun glæde sig over, at indre Missions Forlag paany har udgivet denne Billedserie, som indeholder kunstneriske og religiøse Værdier, der fremdeles har fuld Løddighed.

Forlaget har været yderst heldigt, naar det har formaet Lederen af den danske Bibelskole, den velkendte kristelige Forfatter Skovgaard Petersen til at ledsage Billederne med Tekst, det er gjort med den Klarhed i Fremstillingen og Friskhed i Stilen, som er Forfatteren egen, og som gør, at man følger ham med ublandt Interesse. Han har forstaaet at understrege Billedets Ejendommelighed, at udtyde Forstaaelsen af Emnet og samtidig søgt ganske kort at vise Forbindelseslinjerne, der fører fra det ene Billede til det andet.

Man kan vanskeligt finde en smukkere og værdifuldere dansk Bog at give vor Ungdom. Den indeholder Prøver paa den bedste Kunst, som hører med til vort danske Arvegod, ledsaget af en Tekst, der er skrevet paa et lige saa klangfuldt Dansk, som den er gennemtrængt af dyb Forstaaelse og inderlig Kærlighed til det store Emne.

Det var at ønske, at mange Forældre herovre vilde give deres Børn denne lige saa karakteristiske danske som fremragende Bog, der forøvrigt ogsaa vil være en ypperlig Hjælp ved al dansk Religionsundervisning.

Endelig vilde jeg gerne henlede Opmærksomheden paa Off. Richards sidste Bog „For os“, en Beredelse til Paasken, som ogsaa er udgivet af indre Mission.

Det kan vel ikke nægtes, at man efter Læsningen af denne Bog følger sig en Smule skuffet. Man havde ventet sig noget mere, naar Forfatteren, efter at Pastor Fibiger har skrevet „Guds Lam,“ paa ny vil behandle dette Emne. Det er heller ikke altid, at en Prædiken, der var af stor Værdi paa Prædikestolen, gør sig som Betragtning i en Bog. Alligevel indeholder Bogen mange fortræffelige Enkeltheder og er, som alt, hvad Ricard skriver vel værd at læse, nogle af Stykkerne er ogsaa ypperlige, som f. Eks. Langfredagsbetragtningen.

Som Helhed vilde Bogen dog have vundet ved en ret skarp Beskæring.

TIDERNES TEGN.

En af de Begivenheder, der er sat i nøje Forbindelse med denne Husholdnings Afslutning, er Jødefolkets Genoprejsning. Og er vi vaagne og følger med Tiden, saa godt vi kan, saa er vi heller ikke helt

blinde for, hvad Klokken er slaaet. Hvad der burde lægge Beslag paa vor Opmærksomhed lige saa meget som de største Begivenheder er den Bevægelse, som foregaa blandt Jøderne. Disse har jo nu, som det hedder hos Profeten, været „i mange Dage uden Konge og uden Fyrste og uden Offer og uden Billedstøtte og uden præstelig Livkjortel og Musguder.“ Hos 3, 4. Og de har ogsaa været uden Land, idet det er gaaet dem efter Profetien i 5. Mos. 28, 64 flg., at Herren har spredt dem blandt Folkene fra Jordens ene Ende til den anden. Og der har de — ogsaa i Overensstemmelse med Profetierne haft meget trænge Kaar. Og maaske har de sjældent haft det værre end nu under Verdenskrigen, hvor de mange Steder er blevet behandlet paa en grusom Maade. Man har jo ellers aldrig haft Brug for Jøderne men nu under Krigen var der jo intet i Vejen for, at man kunde bruge dem saa vel som andre ude i Fronten.

Saa megen Elendighed, som Krigen end har ført over dem paa sine Steder, har den dog ogsaa været Midlet til at tænde et nyt Haab for dem. England har jo revet Palæstina ud af Tyrkernes Hænder og har erklæret det for Jødernes Land for dem at befolke. Og denne Erklæring er tiltraadt af Frankrig, Italien, Grækenland og nu vort eget Land. Dette har naturligvis givet Zionismen ny Vind i Sejlene; denne Organization, som nu i et kvart Aarhundrede har arbejdet hen imod dette Maal. Følgen er da ogsaa, at mange Jøder gør sig færdige til at bosætte sig i det hellige Land. Alene her fra dette Land skal 100,000 være færdige til at bryde op. Penge samles ind her saa vel som i andre Lande i dette Øjemed. Det hebraiske Flag hedder det, er rejst paa Davids Trone i Jerusalem, Bygningen af et jødisk Universitet begyndt sammesteds. Jernbaner anlægges og forbedres, og Havne gøres i Stand — altsammen viser det, hvilket Sving Zionismen har taget, og hvor snart Idealen kan blive realiseret — Jødeland blive befolket af Jøder og disse atter blive en selvstændig Nation.

Men det maa betones, at det ingenlunde er en religiøs Bevægelse, der har grebet Folket. Den er ret og slet national. Der er vundet mange Jøder for Kristendommen; men disse bliver slet ikke regnet med her. Ingen kan være Jøde, siger de, som ikke har Jødernes Tro. Deres Tilbagevendt til Jødeland betyder for dem en Genoprettelse af den Mosaiske Gudstjeneste. Troen har — særlig under Krigen — siger de, tilfulde vist Kraftløshed. Nu vil det blive Tiden for Loven at vise sin Kraft. Og det er aldeles ikke Meningen at tillade kristne at drive Mission iblandt dem. Som naturligt er, skal det være en gammeltestamentlig Menighed.

Men har en saadan Bevægelse Guds Ord for sig? Er det ikke først, naar Folket har omvendt sig til Herren, at han vil give dem deres Land tilbage? Og jeg husker ret, stod der for en Tid siden i „Danskere“ saaledes: Dersom Jøderne kommer tilbage til deres Land, før de omvender sig, saa forstaar jeg ikke Herren.“ Og dog — naar man læser eftertænksomt Profetierne om Jødernes Tilbagevendt til deres Land, som skal finde Sted i de sidste Tider, da ser vi, at det er netop saadan, det vil gaa: Herren vil samle dem fra alle Lande, saa vil han udgyde sin Aand over dem, og saa vil han skrive sin Lov i deres Hjerter. Se 5 Mos. 30, 4—10; Jer. 23, 3—6; 31, 27—34; 32, 37—44; 33, 7—4; Ez. 36, 24—31; 37, 1—14 og flere andre Steder. Klarest udtrykkes det maaske paa de sidste to Steder, og mest betegnende maaske paa det sidste. Der faar Profeten Befaling til at spaa over de tørre Ben, han ser i Dalen. Det

gør han, og det har til Følge, at der høres en Raslen, og Benene nærmer sig hverandre. Saa kommer der Seener, Kød og Hud paa Benene; men endnu er der ikke Liv i dem. Saa profeterer Profeten igen, og da kommer der Aand i dem, og de bliver levende, og de staar paa deres Fødder en saare, saare stor Her.

Her synes jeg, man ser klart tre Udviklingstrin i Benene, der rasler og nærmer sig hverandre. Er der ikke det, man er Vidne til nu? Folket er endnu ikke bosat i deres Land, men de er paa Vej dertil.

De vil snart strømme dertil fra alle Sider. Og hvem ved, hvad der kan være sket allerede i Løbet af et Aar, eller nogle faa Aar. Hvad mon vi da ikke vil faa at se i Retning af Jødernes Tilbagevendt? Og med deres Tilbagevendt er de bleven et Folk i deres eget Land, med deres egen Regering og med deres egen Form af Gudsdyrkelse — da er der kommen Seener Kød og Hud paa Knoglerne. Men derfor er der ikke Liv endda. Men i Herrens Time og Tidens Fylde vil Guds Aand blæse hen over Hjørdene og de bliver levende og fremstiller sig frivillig paa Herrens Dag, som Dug af Morgenrødens Moderskød — en saare, saare stor Her.

Efter Zach. 12, synes dette at skulle ske som Følgen af en ny og overhængende Trængsel og Fare. — maaske lig den, der skete under Ezechias. Folkeslaget er samlet om Jerusalem for, som saa tidt før, at gøre det af med den, og de synes for en Tid at skulle have Lykken med sig. Men da skal Herren frelse paa en vidunderlig men øjensynlig Maade. Og da vil Herren udgyde over Davids Hus og Jerusalems Indbyggere Naadens og Bønnens Aand, og de skal se hen til ham, som de har igennemstunget, og de skal holde Klagemaal over ham, som man holder Klagemaal over den førstefødte. Det er Bedrøvelse efter Gud, som virker Omvendelse til Salighed. Da skal være i Davids Hus en Kilde mod al Synd og Urenhed — og de skal skille sig af med det urene. Da har de modtaget deres og vor Frelser med Raabet: Velsignet være den, som kommer i Herrens Navn! og dermed synes vor Herlighedsrige at begynde. Men dette hører Fremtiden til. Men om vi vil lytte til, synes jeg, man maa kunne høre Benene rasle og nærme sig hverandre og saaledes bebløde en ny Tid. „Men lærer en Lignelse af Figentræet: Naar dets Grene alereder er blevet bløde, og Bladene skyde frem, da skønne I, at Sommeren er nær.“ Matth. 24, 32. Chr. Petersen.

T. R.
(Foredrag holdt i Staplehurst, Nebr.)

I Aar og Dag har vi været vant at se de to Bogstaver, T. R. i Aviser og Magasiner. Og ethvert Skolebarn har forstaaet, at det var en Forkortelse af Theodore Roosevelt, de forenede Staters forhenværende høje Præsident. Og Budskabet om at denne kraftige Mand var død meget pludselig og uventet (d. 6. Jan.) kom „som et Lyn fra klar Himmel.“

I Regeringskredse har man opfordret til at holde Mindefest for den afdøde. Jeg benytter med Glæde Anledningen til at sige nogle Ord om Theodore Roosevelt, denne vort Lands indflydelsesrige og højt ansatte Statsmand.

Ganske vist har jeg en Følelse af, at man vanskeligt kan sige noget om ham, som ikke allerede er bekendt; men i den Henseende maa det gaa som det kan. Jeg er ikke Specialist i Theodore Roosevelts Liv; dog kan jeg ikke nægte, at jeg har set op til ham som en af vore Dages mest fremragende og mærkeligste Politikere.

I T. R. mangesidige Begævelse vil jeg først fremhæve hans „Common-sense“. Mon vi

har noget Ord at oversætte det ved paa Dansk Brønson har „sansen ret,“ og det kommer det vel nærmest. Meningen er jo sund Mennekeforstand, saa man tager praktisk paa en Sag. T. R. havde et godt Greb paa Livet, fordi han havde „common-sense“ og brugte den ret.

Han var som Barn og ung svagelig; men han modarbejdede og overvandt sin Sygelighed ved kraftige Legemøvelser, Ridning og anden Anstrengelse. Og han studerede flittigt ved Skole og Universitet, saa han erhvervede sig en ret god og mangesidig Uddannelse. Ofte bliver svagelige Personer forkælede i deres Ungdom, men det forhindrede „common-sense“ her i dette Tilfælde.

Da han var Præsident, havde nogle Indianere Foretræde for T. R. Da Audiensen var ved at slutte, sagde han: „Mine Herre! rejs tilbage og sig til eders Stamme, at Regeringen vil gøre hvad den formaar for Indianerne, men lad dem lægge sig efter at holde flere Malkekøer og færre Rideheste“ (Ponies). Her var „common-sense“ nok til at indse, at Indianernes Skade var, at de hellere vilde ride paa Jagt end at passe Kvæg og malke.

Noget før T. R. døde spurgte en af hans Venner ham, om han var villig til at lade sig stille som Præsidentkandidat 1920. Svaret lød: „No. The American people will cheer for me, but won't vote for me.“ Han havde „common sense“ nok til at sige vedkommende, at hans politiske Stjerne var dalet; han kunde „tage sit Bestik.“

Vi kan vistnok lære noget af T. R. paa dette Omraade, saa vi prøver bedre paa at benytte den Smule Forstand, vi har, paa bedste Maade. En af mine Venner i Danmark brugte at sige: „Vi kan og skal ikke frelses ved vor Forstand; men vi har faaet den, for at vi skal bruge den ret.“

Noget andet ved T. R. var hans friske og frejdige Mod. Hvor han kom, satte han Bevægelse i de døde Vande. „Ja frisk som Suset i Skoven og stærk som Bølgen i Fald“ kan passe paa ham.

Da han i 1895 blev Opsynsmand ved Politiet i New York, viste han et ubetvingeligt Mod og „blev den mest frygtede og mest hadede Mand i Byen.“

I Politikken turde han modigt svømme mod Strømmen, naar hans Overbevisning bød ham det. „Jeg tæller ikke Partilydighed mellem mine de ti Bud,“ sagde han; og ved en anden Lejlighed: „Mit Spyd kender ingen Broder.“ Maaske kunde han til Tider være noget voldsom og hensynsløs, men modig var han. Helten øj med Strømmen følger, paa ham brydes Tidens Bølger, over ham vel Skummet gaar, men forsølver kun hans Haar.

Endvidere var T. R. i Besiddelse af en overordentlig Arbejdskraft. Han var en rig Mand og behøvede ikke at arbejde for Brødet Skyld; men hans Energi og Virksomhedslyst kastede ham i et strengt Arbejde. Han kaldte sig: „Apostle of the strenuous life,“ og han var det.

T. R. var Forfatter, Statsmand, Soldat, Taler, Jæger, politisk Reformator o. m. a., og overalt brød han sig Vej. Det har sine Farer med de mange Jern i Ilde; men han overvandt Faren ved sin Energi og Arbejdsomhed. „Nitten Haandværker er tyve Ulykker“ synes ikke at passe paa ham.

Husk paa Valgkampen i 1900. T. R. var nomineret for Vicepræsident. Som saadan foretog han sig sin landskendte „speech making tour“ that covered the continent.“ Han rejste 22,000 Mil, besøgte 567 Byer, holdt 673 Taler, flere paa over en Times Længde, til 5½ Million Tilhørere. Ja, der skulde Kræfter til; men T. R. havde dem.

Saa kom Verdenskrigen. T. R. viste sig her som den offervillige Fædrelandsven. Han meldte sig, blandt de første som villig til at gaa til Fronten.

Hans Tilbud blev ikke modtaget, af hvad Grund er mig ej bekendt.

Men saa havde han Stedfortrædere. Fire brave Sønner havde han i Krigen, hvoraf, som bekendt, den ene, Quentin R. fandt sin Død paa Slagmarken, og hviler med „Eren i sin stille Grav paa den blodige Valplads.“

Hvad skal man sige om T. R. som Husfader? Det Vidnesbyrd har han, at han som Ægteemand og Fader har efterladt sig et smukt Eksempel. „His home was his castle.“ Han elskede sin Hustru, sine Børn, sit Hjem. Man har det Indtryk, at naar T. R. under alt sit Rejseliv naaede Sagamore Hill, Oyster Bay, N. Y., saa var han rigtig glad, saa følte han sig „hjemme.“

Hvilken Løshed, Lethed og Slethed der paa mange Maader eksisterer i Amerika i det ægte-skabelige Liv, ikke mindste i de bedre stillede Kredse! Hvert iende Ægteskab i de for. Stater ender i Skilsmisse. Man tænke blot paa Skuespilleren Nat. Goodwin, der var gift fem Gange og var skilt lige saa ofte. Han var i Færd med at skulle indgaa Ægteskab for 6te Gang, da han pludselig døde, 61 Aar gl.

Mod saadan Daarskab staar T. R. Familieliv frem smukt og eksemplarisk. Han var en trofast Ægteemand.

Og husker man ikke, hvorledes han i sin Præsidenttid svang Svøben mod, de planlagde børnløse Ægteskaber; „Race suicide,“ som han kaldte dem.

Du spørger: Var Theodore Roosevelt en Kristen? Jeg kan kun svare, at han — efter hvad jeg paa Afstand har kunnet forstaa — bekendte sig til Kristendommen, ærede Bibelen som Guds aabenbarede Ord, var Medlem af den episkopale Kirke i Oyster Bay og fik en kristelig Begravelse. Hans Yndlings-salme var: „How firm a foundation, ye saints of the Lord,“ og den blev sunget ved hans Jordefærd.

Vi maa vel sige om afdøde som om mange andre begavede og indflydelsesrige Mennesker: Gid deres kristelige Standpunkt og Bekendelse havde været mere afgjort og erklæret, det vilde have virket til megen Gavn for dem selv og alle de mange andre Mennesker, der paavirkedes af dem.

Nu er T. R. stillet for den Gud, der kender sine, og hos hvem ingen Persons Anseelse er.

Ivar Marius Hansen.

A LUTHERAN CHAPLAIN'S EXPERIENCE.

Chaplain Charles Gruber.

(Vi meddeler følgende, der er os tilsendt til Optagelse, paa Engelsk i det Haab, at det kan læses med Interesse af mange. — Red.)

An army chaplain functions undenominationally. He is required to hold one service on Sunday and this is an undenominational service. Outside of this service he may hold others, following his denominational lines. However, he is not required to surrender his tenets. He can retain his ecclesiastical robes and other incidentals of worship. The main thing is, no proselyting and no concentration along denominational lines. A Catholic priest must follow this practice. It follows that he, as well as others, belonging to formalistic churches, work under a handicap in a regular army service. But as in other things the right personality will put the service across.

It is a serious proposition to a Protestant chaplain to find that he is compelled to surrender his customary service formula. He is an exception who has enough adherents to his church in his organization to hold a denominational service. Even enlarging his sphere from the regiment to his brigade, he finds too few. If he tries to do this it practically means that he is approaching his communicants as